

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8Sa/7/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7022200198
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotora
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7022200198.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Marekom Kotorom, v právnej veci žalobcu: V. G. X., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť F. K., cestovný doklad č. M. M.: XXXXXXX, toho času miesto pobytu Ú. J. B. J. M., L. XX, R., právne zastúpený Centrum právnej pomoci, Kancelária Košice, Murgašova 3, Košice, proti žalovanému: Oddelenie cudzineckej polície PZ Nové Zámky, Bitúnková 8, 940 02 Nové Zámky, o správnej žalobe vo veci zaistenia zo dňa 21.04.2022, o nariadenie prepustenia podľa § 221 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, takto

rozhodol:

I./ Žalobu **z a m i e t a**.

II./ Účastníkom konania právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa správnu žalobou zo dňa 21.04.2022 domáhal nariadenia prepustenia zo zaistenia, v ktorom sa nachádza na základe rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-121-015/2022-AV zo dňa 04.02.2022. Zároveň si uplatňoval trovy tohto konania. Uviedol, že žalovaný predmetným rozhodnutím zo dňa 04.02.2022 podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon o pobyte“ resp. „ZoPC“) rozhodol o zaistení žalobcu dňom 04.02.2022 na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 04.05.2022, za účelom výkonu administratívneho vyhostenia, o ktorom bolo rozhodnuté rozhodnutím žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-121-010/2022-AV zo dňa 04.02.2022. Dodal, že je štátnym príslušníkom F. K., disponuje originálom cestovného pasu, ktorý nie je jeho, ale bratov. Na územie F. K. sa nechce vrátiť pre zlé bezpečnostnú situáciu, ako uviedol na osobnom stretnutí splnomocnenému zástupcovi.

2. Žalovaný v konaní nedostatočne zistil skutkový stav veci najmä tým, že v rozhodnutí absentuje jeho vyjadrenie a úvaha podložená o konkrétne dôkazy a skutočnosti, napr. správy o bezpečnostnej situácii, k prípustnosti vrátenia žalobcu na územie konkrétnej krajiny s ohľadom na potrebu dodržiavania čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Správny orgán má zákonnú povinnosť zaoberať sa dôsledne prekážkami vyhostenia v každom prejednávanej prípade vyhostenia, ako aj dodržaním čl. 3 Európskeho dohovoru, a to aj v prípade, že ich účastník konania priamo nenamieta, právne neklasifikuje a pod. (§ 32 ods. 1 Správneho poriadku). Zistené prekážky vyhostenia môžu zakladať právny dôvod pre odloženie výkonu rozhodnutia o vyhostení v zmysle § 84 ods. 5 písm. a) zákona o pobyte cudzincov alebo pre umožnenie zotrvania účastníkov konania na území SR do doby odpadnutia prekážok vyhostenia, pričom ich existencia nepripúšťa využitie inštitútu zaistenia dotknutého cudzinca pre jeho rozpor s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. Vo veci žalobcu nie je zjavné, či a ako konkrétne skúmal a vyhodnocoval žalovaný jednotlivé prekážky vyhostenia a vo vzťahu ku ktorej konkrétnej krajine, aké konkrétne správy o bezpečnostnej situácii, prípadne iné dôkazy, si za tým účelom zaoštaral, aby mohol dospieť k jednoznačnému a presvedčivému záveru o neexistencii rizika utrpenia vážnej ujmy žalobcovi.

3. Zároveň v rozpore s § 77 ods. 1 ZoPC žalovaný neurčil konkrétnu krajinu, kam má byť žalobca vyhostený, iba formálne a zovšeobecnene vymenoval, že ho vyhostí na územie krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. Pokiaľ žalovaný má za to, že vo veci žalobcu neexistujú prekážky vyhostenia, potom bolo jeho povinnosťou určiť vo výroku napadnutého rozhodnutia jednoznačne konkrétnu krajinu, kam bude vyhostený. Správny orgán má v zmysle § 77 ods. 1 výslovnú povinnosť určiť v rozhodnutí o vyhostení krajinu, kam má byť cudzinec vyhostený, respektíve vrátený. Účelom a zmyslom tohto ustanovenia (povinnosti určenia krajiny vyhostenia) je, aby mal cudzinec účinnú možnosť obrany voči návratu do konkrétnej krajiny a aby mohol efektívne namietat konkrétne okolnosti, či prekážky, ktoré bránia jeho návratu do tej ktorej krajiny, či už domovskej alebo napr. krajiny tranzitu. Pokiaľ žalovaný skonštatoval, že nezistil prekážky vyhostenia žalobcu, potom neboli splnené podmienky pre neuviedenie konkrétnej krajiny. Mal za to, že žalobca sa nachádza v zaistení čisto formálne, bez akéhokoľvek reálneho predpokladu zrealizovania návratu do tretej krajiny, keďže existujú právne, aj faktické prekážky jeho vyhostenia. Jeho držanie v zaistení je v rozpore aj s čl. 15 ods. 4 Návratovej smernice a § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov.

4. Rozhodnutím o zaistení č. PPZ-HCP-BA12-121-015/2022-AV zo dňa 04.02.2022 žalovaný zaistil účastníka konania dňa 04.02.2022 o 15:00 hod. podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia. Podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 04.05.2022 a umiestnil ho do Ú. J. B. J. M. Y. R. (Ú.M.). Dňa 04.02.2022 bolo účastníkovi konania vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení podľa § 82 odsek 1 písmeno b) ZoPC z dôvodu, že účastník konania má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt, pričom v predmetnom rozhodnutí nebola účastníkovi konania určená lehota na vycestovanie. Správny orgán vylúčil odkladný účinok tohto rozhodnutia, čím sa rozhodnutie stalo vykonateľné doručením dňa 04.02.2022.

5. Podľa § 88 odsek 4 zákona o pobyte cudzincov stanovil správny orgán dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do dňa 04.05.2022 s tým, že uvedená doba zaistenia je nevyhnutná, počas ktorej správny orgán vykoná všetky dostupné úkony smerujúce k vyhosteniu účastníka konania z územia Slovenskej republiky. Doba zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá presne určiť, nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov. Správny orgán v spolupráci s Ú. J.P. B. J. M. H. bude vykonávať všetky potrebné úkony smerujúce k vyhosteniu účastníka konania z územia SR. Dôležitým faktorom, od ktorého sa bude odvíjať dĺžka zaistenia účastníka konania, ak je držiteľom platného cestovného dokladu, je aj

- proces vybavovania leteniek cez zmluvnú spoločnosť (čaká sa na odpoveď),
- po vybavení leteniek sa musí opätovne vykonať test na COVID-19 (úkony súvisiace s vybavovaním leteniek a testami na COVID-19 trvajú cca 1 týždeň).

6. Konštatoval, že vzhľadom k prebiehajúcej konaniu o vyhostení, ktoré stále trvá, je zaistenie účastníka konania v súlade s článkom 5 odsek 1 písmeno f) Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd. Zaistenie účastníka konania pre účely administratívneho vyhostenia je zákonným pozbavením slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení z územia SR. Samotný základ pre začiatok konania o reálnom vyhostení z územia SR v zmysle článku 5 ods. 1 písm. f) predmetného Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd je nevyhnutná existencia rozhodnutia o administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 28.04.2022 uviedol, že žiada správnu žalobu zamietnuť. Dodal, že žalobca bol zaistený na účel výkonu administratívneho vyhostenia z územia SR. Preskúmaním predmetnej správnej žaloby bolo zistené, že sa v nej právny zástupca žalobcu vo veľkej miere zaoberá účelnosťou a efektívnosťou zaistenia z pohľadu reálnej vyhostiteľnosti žalobcu. K uvedenému žalovaný uvádza, že žalobca bol dňa 04.02.2022 zaistený rozhodnutím o zaistení vedeným pod číslom PPZ-HCP-BA12-121-015/2022-AV na základe vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení vedeného pod číslom PPZ-HCP-BA12-121-010/2022-AV, ktoré bolo dňa 04.02.2022 pretlmočené a doručené žalobcovi. V predmetnom rozhodnutí o zaistení bola stanovená doba zaistenia do 04.05.2022. Na základe uvedeného je jasne preukázané, že zaistením cudzinca

žalovaný smeruje k naplneniu účelu zaistenia, ktorým je reálne vyhostenie žalobcu z územia Slovenskej republiky.

8. K osobe žalobcu uviedol, že žalobca - cudzinec, bol zadržaný v medzinárodnom rýchliku bez cestovných dokladov, respektíve iných dokladov oprávňujúcich ho na vstup a pobyt na území Slovenskej republiky. Týmto svojím úmyselným konaním žalobca porušil hneď niekoľko zákonných noriem platných na území SR (zákon o pobyte cudzincov, Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/399 z 9. marca 2016). Preto v žiadnom prípade nemohlo ísť o nesprávne právne posúdenie veci zo strany správneho orgánu. Skutkový stav veci bol dostatočne zistený a voči konaniu cudzinca boli uplatnené legitímne zákonom stanovené sankcie. Žalobca - cudzinec, ako právne spôsobilý subjekt, je povinný na území SR dodržiavať právne predpisy platné na jej území, medzinárodné zmluvy a dohovory, ktorými je Slovenská republika viazaná, vychádzať z nich vo svojom konaní a rešpektovať ich. V prípade, že nerešpektuje zákony, musí niesť za porušenie zákona zákonom stanovené opatrenia a sankcie. Dobu zaistenia stanovil správny orgán podľa § 88 ods. 4 ZoPC po dôkladnom vyhodnotení osoby žalobcu. Vychádzal zo skutočnosti všeobecnej známej z jeho praxe, pričom jednoznačnú dobu zaistenia nie je možné dopredu určiť, nakoľko táto doba závisí od viacerých nepredpokladaných faktorov. Považoval rozhodnutie o zaistení vedené pod číslom PPZ-HCP-BA12-121- 015/2022-AV plne v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, Ústavou Slovenskej republiky, zákonom o pobyte cudzincov, zákonom číslo 71/1967 Zb. o správnom konaní, resp. medzinárodnými zmluvami a dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná.

9. Zo Zápisnice o podaní vyjadrenia zo dňa 04.02.2022 (nachádzajúcej sa v administratívnom spise žalovaného) súd zistil, že žalobca odišiel z domovskej krajiny letecky v septembri 2021 do G., kde legálne prestúpil na let do C., kde zotrval asi jeden mesiac a potom sa nakontaktoval na prevádzčača. Ten ho nelegálne previezol do H.X., M. F. G. R.. Tam bol zadržaný políciou, ktorá ho umiestnila do tábora na asi päť mesiacov. Včera cez prevádzčača sa dostal do L. Y. H.. Následne cestoval vlakom a počas cesty ho kontrolovali policajti, ktorí ho vysadili z vlaku. Jeho cieľovou krajinou je O., pričom po prepustení z predvedenia sa neplánuje na Slovensku zdržiavať a má v úmysle pokračovať do cieľovej krajiny vlakom a pešo. Z domovskej krajiny odišiel z politických dôvodov. Nemal v úmysle požiadať o azyl na území SR.

10. Krajský súd v Košiciach, ako správny súd, v konaní o žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia (§ 206 a nasl. SSP) preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie podľa právnych procesných podmienok uvedených v § 206 - § 220 SSP, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného a preskúmal tak napadnuté rozhodnutie a obsah administratívneho konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu v právnych medziach podanej žaloby (§ 182 ods. 1 písm. e/ SSP s použitím § 206 ods. 6 SSP), ako aj podľa stavu veci v čase vyhlásenia rozhodnutia správneho súdu (§ 206 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná. Správny súd nariadil pojednávanie na deň 03.05.2022, na ktorom sa nezúčastnil ani právny zástupca žalobcu, ani žalovaného.

11. Podľa § 2 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, Štátnym príslušníkom tretej krajiny je každý, kto nie je štátnym občanom Slovenskej republiky, ani občanom Únie; štátnym príslušníkom tretej krajiny sa rozumie aj osoba bez štátnej príslušnosti.

12. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, Policajť je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny
b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

13. Podľa § 88 ods. 4 prvá veta zákona o pobyte cudzincov, Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov.

14. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, Policajtný útvar je povinný
d) skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

15. Podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

16. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade skonaním ustanoveným zákonom:

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

17. Podľa čl. 15 ods. 1, druhá veta Návratovej smernice, Zaistenie sa vždy uskutočňuje na čo najkratšie obdobie, trvá, len pokiaľ prebiehajú prípravy na odsun a vykonáva sa s náležitou starostlivosťou.

18. Podľa čl. 17 ods. 1 Návratovej smernice (Zaistenie maloletých osôb a rodín), V prípade maloletých osôb bez sprievodu a rodín s maloletými osobami sa zaistenie môže použiť len ako posledná možnosť a na čo najkratšie obdobie.

19. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), Tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

20. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

21. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

22. Podľa § 46 Správneho poriadku, Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

23. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku, Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

24. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

25. V zmysle ustanovenia § 206 ods. 3 Správneho súdneho poriadku vyplýva, že správny súd posudzuje správnu žalobu vo veciach zaistenia neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi.

26. Podľa § 221 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, Žalobca sa môže správnou žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

27. Pokiaľ sa týka námietok žalobcu voči rozhodnutiu žalovaného, súd právne uzatvára:

28. Predmetom konania bolo preskúmanie skutočností, či v prípade žalobcu existujú skutočnosti, v zmysle ktorých by súd pristúpil k nariadeniu jeho prepustenia zo zaistenia podľa § 221 ods. 2 SPP, v ktorom sa nachádza na základe rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-121-015/2022-AV zo dňa 04.02.2022, ktorým žalovaný zaistil žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia a stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 04.05.2022 (§ 88 ods. 4 ZoPC) s tým, že ho umiestnil v Ú.V. J.Z. B. J. M. R..

29. Rozhodnutím o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu č. PPZ-HCP-BA12-121-010/2022-AV zo dňa 04.02.2022 (nachádzajúcom sa v administratívnom spise žalovaného)

žalovaný podľa § 82 ods. 1 písm. b) ZoPC administratívne vyhostil žalobcu z územia Slovenskej republiky do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa účastník konania dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov. Podľa § 82 ods. 3 písm. b) ZoPC uložil účastníkovi konania zákaz vstupu na územie SR a na územie všetkých členských štátov na dobu 3(tri) roky. Podľa § 83 ods. 2 písm. b) ZoPC neurčil účastníkovi konania lehotu na vycestovanie z dôvodu, že účastníka konania možno zaistiť podľa § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC. Zároveň § 55 ods. 2 zákona 71/1967 Zb. o správnom konaní vylúčil odkladný účinok odvolania proti tomuto rozhodnutiu. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.02.2022.

30. Podstatou žalobných námietok žalobcu bola námietka o neúčelnosti jeho zaistenia z dôvodu nereálnosti jeho vyhostenia, keďže nie je žiadny predpoklad k jeho vyhosteniu do F., nakoľko je tam zlá bezpečnostná situácia, pričom správny orgán v rozhodnutí o vyhostení neuviedol krajinu vyhostenia žalobcu. Žalobca však nijakým spôsobom v správnej žalobe neodôvodňuje nemožnosť návratu z pohľadu zlej bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu.

31. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC je policajt oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia. Z daného vyplýva, že základným predpokladom zaistenia žalobcu podľa zákonného ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC je existencia rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení, resp. o uložení trestu vyhostenia v rámci trestného konania. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že podkladom pre zaistenia žalobcu je existencia vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu zo dňa 04.02.2022. Účelom zaistenia v zmysle citovaného ustanovenia je realizácia administratívneho vyhostenia.

32. Žalobca bol teda zaistený podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC, v zmysle ktorého policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia.

33. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby pozbavenie osobnej slobody v zmysle čl. 5 Dohovoru bolo zákonné, musí byť efektívne a účelné. Z daného potom vyplýva, že ak má byť pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom a musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody jednotlivca.

34. Na danú požiadavku reflektuje rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorej logickým predpokladom zaistenia cudzinca je, že jeho účel bude môcť byť naplnený a preto je potrebné pri rozhodovaní o zaistení cudzinca zvážiť, či je výkon správneho vyhostenia aspoň potencionálne možný (napr. rozsudok sp. zn. 9SŽa/23/2010 zo dňa 27.04.2011). Najvyšší súd SR, ako aj Ústavný súd SR, vo viacerých rozhodnutiach uviedli, že medzi zaistením a jeho účelom, t.j. konaním o odsune, vyhostení a pod., je nepopierateľná nadväznosť a v žiadnom prípade nemožno hovoriť o oddelených konaniach bez vzájomných súvislostí a dôsledkov.

35. K poukázaniu na existenciu možných prekážok administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu - F. K. správny súd uvádza, že z výpovede žalobcu v priebehu administratívneho konania tento neuvádzal žiadne také skutočnosti odôvodňujúce prijať záver, že návratom žalobcu do krajiny pôvodu by došlo k porušeniu čl. 3 Dohovoru, iba formálne uviedol, že z krajiny pôvodu odišiel kvôli politickým dôvodom. Nemal však v úmysle požiadať o udelenie azylu na území SR, pričom tak neurobil ani v prvej bezpečnej krajine, do ktorej sa dostal počas svojej cesty na územie SR. Z jeho výpovede však vyplýva, že jeho cieľovou krajinou je O. a za každých okolností má v úmysle pokračovať do tejto krajiny.

36. Rovnako z tvrdení žalobcu v správnej žalobe nevyplývajú žiadne skutočnosti odôvodňujúce záver o nemožnosti realizovať administratívne vyhostenie žalobcu, čím by sa jeho zaistenie stalo nezákonným z dôvodu nereálnosti jeho vyhostenia. Poukazaním na závery súdnych rozhodnutí v podanej správnej žalobe, či už kasačného súdu (sp. zn. ISZa/7/2016, ISŽa/31/2014 zo dňa 02.09.2014, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Sa/17/2020 z 16.06.2021), nemožno docieľiť iné rozhodnutie v danej právnej veci.

37. Správny súd v danej právnej veci poukazuje aj na ostatné rozhodnutie kasačného súdu sp. zn. 1Sak/6/2022 zo dňa 16.03.2022, ktorý sa zaoberal možnými prekážkami administratívneho vyhostenia účastníka konania, pričom uviedol, že „počas jeho pobytu v zaistení nepožiadaval o žiadnu formu medzinárodnej ochrany ako na území Slovenskej republiky, tak ani v inom štáte, ktorými sťažovateľ prechádzal a ktoré by bolo možné považovať za prvú bezpečnú krajinu.“ Z administratívneho konania vyplýva, že žalobca disponuje cestovným dokladom krajiny pôvodu (aj keď tvrdí, že nie je jeho majiteľom), ktorá je rovnako ako krajina vyhostenia žalobcu z územia SR uvedená v rozhodnutí o administratívnom vyhostení žalobcu zo dňa 04.02.2022.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd konštatuje, že preskúmané rozhodnutie žalovaného, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, je plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, Návratovou smernicou, Správnym poriadkom, ako i medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv. Žalovaný pred jeho vydaním riadne zistil skutkový stav veci v súlade s ustanovením § 32 Správneho poriadku, odôvodnenie rozhodnutia je dostatočne zrozumiteľné, obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti podľa ustanovenia § 47 Správneho poriadku, ako aj uvedenie skutočností, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia a je z neho zrejmé, akými úvahami sa žalovaný pri hodnotení dôkazov riadil a ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov. Správny súd preto dospel k záveru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu a preto podľa § 229 SSP žalobu ako nedôvodnú zamietol.

39. Navyše, správny súd poukazuje na tú skutočnosť, že zaistenie žalobcu podľa rozhodnutia žalovaného, v zmysle ktorého sa nachádza v zaistení v Ú. J. B. J. M. R., stanovilo dobu zaistenia do 04.05.2022, pričom správny súd rozhodoval vo veci dňa 03.05.2022, teda nasledujúcim dňom uplynie doba, počas ktorej bolo stanovené zaistenie žalobcu.

40. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 SSP tak, že účastníkom nepriznal nárok na ich náhradu, pretože žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému žiadne trovy konania nevznikli.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,

- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.